

rozhovor s ivanem mládkem

**Picasso kdysi prohlásil: „Každé dítě je umělec, těžké je jím zůstat v dospělosti.“
Mám pocit, že Tobě se to podařilo...**

Zůstat dítětem i v dospělosti se mi nepodařilo, už tak ve třinácti jsem začal pokukovat po ženských – a co se umění týká, dost dlouho mi trvalo, než jsem přestal jako dítě blbě malovat. Otcí malíři, který mě do malování tlačil, jsem se už tak v sedmnácti vymknul kvůli opojení jazzem. A když jsem ve dvaceti zase dostal chuť malovat, už bez vlivu otce jsem si na nějaký čas oblíbil naivistický styl a snažil se tímto primitivistickým způsobem o své první humoristické náměty. Ale s výsledkem jsem nebyl spokojen, obrazy nepůsobily, že by je maloval zanícený humorista, ale dítě, které má pětku z kreslení.

Jsi znám také jako velký recesista. Máš nějaký oblíbený vtíp z malířského prostředí?

Žádný vtíp z malířského prostředí neznám a nevím, co si představuješ pod slovem recesista. Ze zkušenosti vím, že když se o někom řeklo, že je recesista, byl to většinou – až na čestné výjimky – spíš jen exhibicionista, který se hlavně snaží šokovat svoje okolí. Běhání v noční košili po Václaváku, rozbíjení piana klavírem nebo obcházení chalup na velikonoční koledu v srpnu mě nikdy moc nepobavilo. Možná jsem morous, většině lidí se tyhle ptákoviny líbí. Moje malování by se dalo nazvat recesí, ale snažím se jí lidi hlavně bavit, a ne je šokovat či provokovat.

A máš nějaký oblíbený citát malíře?

Ano, pár jich znám. Picasso se prý někde nechal slyšet, že ukazovat kupci obraz bez rámu může jen debil. A jeden můj známý francouzský malíř-expressionista mi kdysi v Paříži řekl, že malé štětečky si kupují jen blbci. Nevím, jestli měl na mysli i mne, ale pochybuju, vždycky jsem „lakoval“ rychlými velkými štětci a do detailů se pouštěl jejich špičatými okraji. Ale ne z důvodu technické „velkorysosti“ či ležérnosti malby, ale protože štětce po malování nikdy neočistím, takže často na kámen ztvrdnou. Ty větší se dají ještě zachránit, ty malé putují do popelnice. Anebo jejich špičaté násady používám k proražení zatvrdlých neuzavřených tub. Většina mých kamarádů malířů má v ateliéru pořádek jako v laboratoři, já jsem čuně. Stydím se za to, ale radost mi nedávno udělal rozhovor s britským malířem Francisem Baconem, který byl ještě větší dobytek než já. Ten místo na paletě roztíral barvy i po stěnách svého ateliéru. Bacon je můj vzor.

K výročí tzv. sametové revoluce jsi namaloval obraz *Neperspektivní generál*. Co Tě k tomu přimělo?

To nebyl obraz k výročí té tak zvané sametové revoluce. Já ji moc neoslavuji, byla sice podle mne důležitým mezníkem, důležitým předáním moci jedněch komunistů druhým komunistům, těm „hodnějším“, a měla jen opravit neopravitelný socialismus. Umožnila však první svobodné volby, v nichž dal náš národ jasně najevo, že chce opravdovou demokracii a kapitalismus, a ne jen nějakou tu gorbačovskou

„perestrojku“. Jednoho generála v převrácené perspektivě jsem ve spolupráci s malířem Myslivečkem namaloval už v osmdesátých letech a na výstavě ve Švýcarsku jsme ho dobře prodali. Chtěl jsem ho dát do knížky *Obrazem i slovem*, ale majitel obrazu nebyl k dohledání, a tak jsem sám namaloval Generála znovu. Samozřejmě zase v té své žertovné antiperspektivě. Jako v osmdesátých letech, ani teď jsem však žádného konkrétního generála na mysli neměl.

Málokdo dnes ví, že jsi byl v minulosti členem redakční rady pánského časopisu Hustler... Kdo byli tehdy Tví redakční kolegové?

Když jsem dostal nabídku ke spolupráci od šéfredaktora Martina Daneše, trochu jsem se „kroutil“ s tím, že mé písničky poslouchají hodně děti a že jejich rodiče by asi nelibě nesli, že jejich autor je sprosták. Ale bývalého šéfredaktora pravicových deníků *Telegraf* a *Český deník* jsem úplně odmítnout nechtěl, a tak jsem do jeho časopisu dodával jen svoje antiperspektivní akty. A do redakční rady jsem vlezl pouze proto, že už v ní byl můj kamarád, kreslíř Petr Urban, dr. Plzák a oba bratři Saudkové. O takovou zábavu jsem se nechtěl nechat připravit. Byl jsem na redakční radě dvakrát, na třetí mě už můj syn – farář – nepustil.

Jak vznikají prvotní náčrtý Tvých obrazů?

Když mě nějaký námět na obraz napadne v terénu – v metru, ve frontě u pokladny nebo v hospodě –, tak si hned udělám rychlou skicu do svého Mini iPadu, který mám pořád v kapse, jinak bych na něj už za pět minut zapomněl. A když jsem doma, předběžné skici nedělám, rovnou jdu k plátnu s uhlem a pokouším se o první kresbu v kompozici, která se mi líbí. Samozřejmě ji pořád předělávám, gumuji anebo nakonec sáhnu po štětcí a kresbu moc nerespektuji. A když mi obraz připadá pitomý, přetřu plátno bílou barvou a jdu si brnkat na kytaru.

Při pouhém výčtu Tvých profesních činností – hudebník, zpěvák, bavič, spisovatel, malíř atd. – se zdá, že bys ideálně potřeboval rovnou několik životů...

Máš pravdu, že jsem celý život přeskakoval od jednoho ke druhému, až v sedmdesáti jsem dostal rozum a soustředil se na dvě činnosti, které mě upřímně baví. Pouze maluji a brnkám si jen tak pro sebe na kytaru. Veškeré ostatní činnosti považuji za ztrátu času.

Ze široké škály uměleckých činností snad chybí už jen filmová role. Dostal jsi někdy nějakou nabídku od filmu?

Díkybohu jsem všechny nabídky napsat scénář odmítl. A o filmové roli jsem nikdy nechtěl ani slyšet. Neuměl bych to, nejsem žádný herec. Jen dvakrát jsem svolil a přijal

malé roličky ve filmech kamarádů Soboty a Svěráka. Když se filmy pouštěly v televizi, při svých krátkých výstupech jsem se raději odvrátil. Něco jiného je účinkovat na pódiích a v televizních krátkých formátech, než jako herec-amatér otravovat diváky dvě hodiny ve filmu.

Skvělé propojení Tvého specifického humoru a výtvarného umu jsi využil při tvorbě deskových her s názvy jako „Soudruhu, nezlob se“ či „Jožina z bažin“. Která je Tvá oblíbená?

Obě hry jsem sice vymyslel, u „Jožina z bažin“ jsem systém propadávání turistů do bažiny technicky navrhl a sestrojil prototyp, ale na tom nebylo nic výtvarnického. Obálka hry „Soudruhu, nezlob se“ je dílem mého kamaráda Jerzyho Ziembrowského a plán i obal „Jožina z bažin“ navrhnul výtvarník vydavatelství Efko, které hru realizovalo a dodnes šíří.

Návštěvníci festivalů „Hrady“ se mohli setkat s Tvými obrazy na velkoformátových plátnech. Vznikly tak ideální nepromokavé oleje viditelné dobře i z několika metrů...

Nebyla to moje iniciativa, dokonce jsem své agentuře Eurokonzert a organizátorovi festivalů Viktoru Součkovi tuto výtvarnou exhibici rozmlouval. Na takových velkých formátech to sluší Leninovi, Stalinovi, Gottwaldovi, ale nevím, jestli mým vtípkům.

Na mezinárodním sklářském sympoziu v Novém Boru ses v říjnu 2018 zúčastnil malování skleněných obrazů. Jak k tomu došlo?

Do skláren v Novém Boru jsem byl pozván. Tři moje obrazy tam mistrně přenesli na sklo. Nejsem si jist, jestli si to zasloužily, ale zalichotilo mi to. Zejména když jsem se dověděl, že budou zařazeny do nějaké jejich expozice v Uměleckoprůmyslovém muzeu v Praze, kam bych se asi jako malující vtipálek nikdy nedostal.

Jaké to bylo malovat přímo na sklo?

Pustili mě na dodělávku jednoho mého „skleněného obrazu“, ale hned po první čáře jsem to vzdal. Netušil jsem, jak těžké je malovat na sklo. Aspoň teda pro mne.

Publikované obrazy Tvého otce vzbudily velký zájem čtenářů. Máš nějaký svůj osobně nejoblíbenější otcův obraz?

Všechny obrazy svého otce obdivuji, vyber do této knihy jakýkoliv a budu spokojený. Otec byl skvělý malíř a přiznám se, že když jsem se po jeho smrti znovu pouštěl do malování, ač nevěřící, vždycky jsem se obrátil k nebesům a řekl: „Táto, promiň, potřebuju peníze.“

Podědili výtvarný talent taky Tvoji sourozenci?

O sobě si nemyslím, že bych měl nějaký zvláštní talent na malování, ani za talentovaného muzikanta se nepovažuji. Když jsem v něčem uspěl, bylo to asi jen díky fanatickému zájmu. Možná jsme s bratrem Martinem a sestrou Renatou zdědili po předcích jen oči – a to je dost důležité. Když nakreslíte něco blbého, tak poznáte, že je to blbé. A pak máte dvě možnosti. Buď se s kresbou moříte tak dlouho, až je to správně, anebo papír zmačkáte a zahodíte a jdete se věnovat něčemu smysluplnějšímu. Mí sourozenci, kteří měli oči možná lepší než já, měli rozum a na malování se nedali, já se rozhodl mořit se s kresbami. Ačkoliv bratr se kdysi z nudy do jednoho obrazu pustil, maloval ho asi rok, a výsledek na to, že to byla jeho první a nejspíš také poslední malba v životě, nebyl špatný. Jedná se o kopii obrazu nějakého českého romantika z předminulého století, který byl otištěn v *Květech*. Bratr se mi přiznal, že uprostřed práce předlohu ztratil a obraz musel dokončit „po svém“. To je vysvětlení případnému znalci českého malířství, který by si tuto knihu koupil. Což nepovažuji za pravděpodobné.

Jediný obraz Martina Mládka

V červnu 2019 jste s Banjo Bandem vystupovali v Divadle Hybernia na jazzovém festivalu Prague Proms. Koncert byl spojený s velkoplošnou projekcí Tvých obrazů. Budete v této zajímavé „symbióze hudby a obrazu“ pokračovat i v budoucnosti?

To také nebyla moje iniciativa. Namítal jsem, že polovina diváků bude poslouchat naši muziku a obrazů si vůbec nevšimne a druhá polovina bude čumět po obrazech a nebude si všímat nás. Tak to trochu bylo, ale dobře tomu tak, naše vystoupení bylo samý kiks.

Foto z koncertu konaného 24. června 2019 v Divadle Hybernia

Plakát zvoucí na koncert